

også at indgå aftaler på de to resterende områder. Det har vi klart oplyst Kommissionen om ved adskillige lejligheder, og mig bekendt har hverken nuværende eller tidligere ministre på noget tidspunkt givet udtryk for andet.

Det er altså stadig regeringens ønske at kunne få seks parallelaftaler og ikke kun fire. Men som hr. Peter Skaarup ved, er det jo sådan, at hvis vi kun kan få fire og ikke seks, er det den pris, vi betaler for at have et forbehold.

Peter Skaarup (DF):

Der er jo politikere fra regeringspartierne, der har sagt, at det skal kunne mærkes, at vi har nogle forbehold, og man kunne godt få den tanke, når man hører det, statsministeren siger her, at man fra regeringens side ønsker, at vi på en række områder – nogle betydelige og nogle ubetydelige – har et forbehold, som forhindrer os i en række ting. Kan statsministeren ikke godt genkende, at det godt kan siges, at man gidseltager danskerne lidt ved at lade forbeholdene give problemer, hvis der ser ud til at være parallelaftaler, vi ikke kan indgå?

Jeg kunne i den forbindelse godt tænke mig at spørge statsministeren, om det er rimeligt, at Kommissionen ligesom gør sig til dommer over, om vi kan få parallelaftaler eller ej. Burde det i virkeligheden ikke være sådan, at det er Ministerrådet, altså de folkevalgte regeringers repræsentanter, der tager stilling til, om vi kan få forbehold og parallelaftaler, eller om vi ikke kan?

I dag er det ikke regeringerne, der tager stilling til, om Danmark kan få forbehold. Men man kunne jo ikke have lavet nogen Maastrichttraktat i den nuværende udformning med dansk tilslutning uden de forbehold, som danskerne ønskede sig, så det burde vel være sådan, at det er regeringerne og ikke Kommissionen, der skal vurdere de ting.

Henrik Dam Kristensen (S):

Jeg vil gerne spørge statsministeren, om han ikke principielt er enig i, at EU-samarbejdet ikke er et tagselvbord, at Danmark har valgt at have forbehold på fire konkrete områder, og at det derfor politisk set egentlig er meget forståeligt, at vi ikke pr. automatik kan regne med at få parallelaftaler præcis dér, hvor det gavner Danmark. Er det egentlig ikke en politisk fornuftig linje, som Kommissionen lægger?

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen):

Først vil jeg sige til hr. Peter Skaarup, at jeg fuldstændig kan afvise påstanden om, at regeringen kun skulle have ønsket at få fire aftaler, fordi det skal kunne mærkes, at vi har et forbehold.

Jeg vil gerne gentage: Vi har ligesom den tidligere regering bedt om og ønsket at få seks aftaler og ikke kun fire. Vi mener stadig, det vil være en fordel for både EU og Danmark, at vi har en parallelaftale på alle seks områder.

Så spørger hr. Peter Skaarup, om det egentlig ikke er mærkeligt, at det er Kommissionen, man skal drøfte de spørgsmål med. Jamen det følger jo af reglerne i Traktaten, at det er Kommissionen, der skal fremsætte forslag. Derfor er det sådan, og derfor er det naturligt, at det er Kommissionen, vi taler med, og det er også Kommissionen, vi har talt med. Som sagt har to ministre talt med den ansvarlige kommissær, og jeg har talt med Kommissionens formand for at få seks aftaler.

Det er jo fuldstændig rigtigt, som hr. Henrik Dam Kristensen siger, at det ikke nytter noget at opfordre os til at slå i bordet, som hr. Peter Skaarup gerne vil have. Den, der står med hatten i hånden, har ikke nemt ved at slå i bordet, og en af årsagerne til, at vi står med hatten i hånden, er, at bl.a. hr. Peter Skaarup vil have disse forbehold. Når Danmark har forbehold, kan vi altså ikke bare regne med, for at bruge hr. Henrik Dam Kristensens ord, at det er et tagselvbord, hvor vi bare kan komme, når vi har lyst, og man kan da ikke fortænke Kommissionen i, at den siger: Jamen det er jo Danmark selv, der har valgt denne situation.

Men Danmark kan jo løse situationen ved at ophæve sit forbehold. Så kan vi jo komme med i det hele, og hvis det er dét, hr. Peter Skaarup gerne vil – at vi skal med i det hele – kan jeg give hr. Peter Skaarup det råd at gå ud og argumentere over for den danske befolkning for, at vi ved en folkeafstemning får ophævet forbeholdet. Så er hr. Peter Skaarups problemer jo løst.

Peter Skaarup (DF):

Jeg vil godt spørge statsministeren, om statsministeren ikke kan bekræfte, at der ikke var blevet nogen Maastrichttraktat, hvis ikke danskerne havde sagt ja i 1993 til Edinburghafgørelsen, og at der derfor heller ikke var blevet en situation, hvor man overhovedet kunne køre videre med EU-samarbejdet på den måde, hvis danskerne ikke havde fået de fire forbehold.